

BÁNKI ÉVA

Budapest

Ez a szavakból épített, ronda és kacskaringós város egyszer összeomlik. Elég csak egyetlen szót elfelejteni, és összedőlnek a hídjai, és felébrednek a bombák, amiket a háborúk vagy a megszegett ígérek rejtettek a házak tövébe. Megremegnek a félelemtől az ablakaink, és a Duna már nem halottakat sodor, hanem lázálmokat, félelmeket, összetört igéket. Magukhoz térnek az oroszlánok, akiket a rómaiak hurcoltak ide, hogy ordításukkal elkápráztassák az itt élőket, az oroszlánok, akik a viadalig sáros, hideg lyukakban rejtőztek. Aztán minden felbomlik, minden szertefoszlik, és marad a jéghideg, az unott kövek közt a félelem.

Zalaszentgrót, 1998

Almáskertek között víz felfelé az út. Itt volt a tó. Most homályos, békanyálas, rejtőzködő, mintha bujkálna a háború elől. Hogy benőtte az utat a fű! És mindenhol tündöklő, egynapos virágok! Ám eltévedni nem lehet. Térdig gázolunk más álmában.

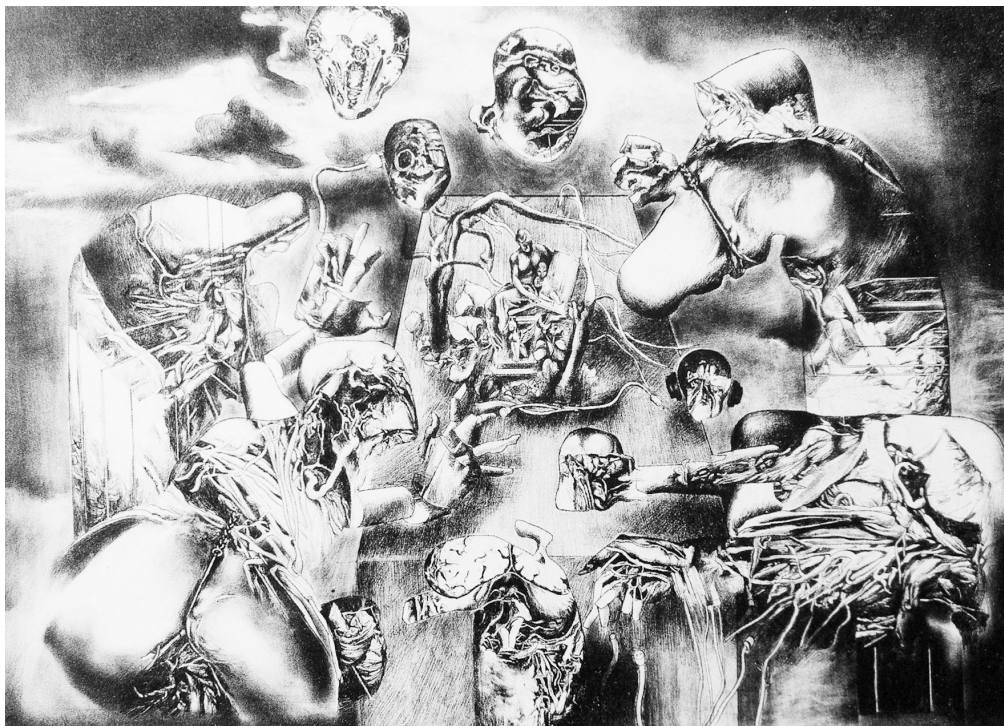
Zalaszentgrót, 2009

Folytatódik bennem a hegy. Először álmomban láttam, azóta növekszik bennem, óvatlan lassan, mint egy régi betegség. Hajlatok, völgyek, végig kell rajtuk mennem – másvalaki álma, de nekem feladat. Nekem csak feladat.

Tükrök – képek

*Szöveget ver a homlokomba a fáradtság. Pedig
egy valódi vértanú nem így szenved.
Nézd csak meg a festményeken! A dárda, a szög,
a nyílvesző mindig csak ragyogó testen ejt sebet!
A homlok nyugodt, szépséges víztükör, amit
korábban semmilyen sértés vagy ütés nem
becstelenített meg. Csak ez a halálos, ez az
egyetlen. A szépségük ettől a sebtől különleges.*

*Az enyém viszont úgy hozzám nőtt, mint mások
arcáboz a szemüveg. Bámulom magam a tükörben
– lám-lám, itt ez a kis árnyék a homlokomon! –,
de ha nem akarom, észre sem veszem.*

Tóth László: Bomlás

BÁNKI ÉVA (1966) középkori világirodalmat tanít a Károli Gáspár Református Egyetemen és az ELTE portugál tanszékén. A *Palimpszeszt* című internetes folyóirat szerkesztője. Utóbbi kötete: *Magyar Dekameron*.